

Redakcja i Administracja
Warszawa
ul. Wawerska 7—Tel. 5.06.70

Kraków
ul. Dunajewskiego 5
Telefon 103.10

NAPRZÓD

ORGAN POLSKIEJ PARTII SOCIALISTYCZNEJ
WYCHODZI CODZIENNIE RANO
WYDAWCA: RADA NACZELNA P. P. S.

Cena 15 groszy
za numer

Miesięcznie 3*50
złotych

Zagranicą 6 złotych

Konto PKO w Warszawie Nr. 29.129

Warunki prenumeraty: w Krakowie z odnośnieniem miesięcznej zł. 3,50, na prowincji miesięcznej zł. 3,53, zagranicą zł. 6.— Za zmianę adresu 50 gr.
Ceny ogłoszeń: Za wiersz wysokości 1 milimetra w tekście gr. 50, zwykłego gr. 40, nekrologi do 60 mm. gr. 20, powyżej 60 mm. gr. 30, drobne za wyraz 20 gr. Poszukiwanie i załatwianie pracy bezpłatnie
Ogłoszenia tabelaryczne o 50 proc. drożej, Układ ogłoszeń tekstowych zwykłych 6-cio spawtów. Za treść ogłoszeń Redakcja nie odpowiada.

Ich „etatyzm”...

O tak zwanym „etatyzmie” specjalnie pomijając typy, przypisaliśmy często, odwołując się do właściwego charakteru i nazywając go „etatyzmem” podszkwa „do góry”. Wszystko bowiem, co dotąd zrobiono u nas w tej dziedzinie, to jakieś kompletnie pokraczne zniekształcenie rzeczywistej roli etatyzmu i jego istotnego sensu i celu. Zniekształcenie pociągające do dokończenia angażowania funduszów publicznych w różnorakich imprezach, co finansie państwa na niejedną już naraziło stratę. Gdy dodamy, że spekulacja kapitalistyczna w Polsce nigdy dawniej nie rozpoznała się i nie wyżytkowała kraju tak bezkarnie, jak właśnie za rządów naszego „etatyzmu” (!) wte dy dopiero w pełnym świetle wystąpi „etatyzm” dziwny, jak, jak podrażnia krajowi „ekonomia” sanacyjna.

Całą tę „państwową” gospodarkę, w szczególności owe sławne najrozmaitsze gatunki „przedsiębiorstwa” bada obecnie specjalna Komisja złożona z przedstawicieli Rady i ster gospodarczy.

Pisząc o tem prasa całkiem nieostrożnie szermuje słowem „etatyzm”. Nie jest bowiem dla nikogo tajemnicą, o co tu idzie i czemu właściwie zapowiadają się Komisja wspomniana. Nie wątpi wiedz o tem pisma burżuazyjne i chyba z rozmysłem przemilczają istotę całej sprawy. Prasa sanacyjna nie śmie naturalnie nazwać rzeczy po imieniu. Zaś organy wydające się kapitalizmowi i jego „inicyjatywy prywatnej” korzystają skwapliwie z okazji, by odstraszać przykładem sanacyjnego „etatyzmu” zwalczać wogóle ingerencje państwa w życie gospodarcze. (Temu też celowi służy zapewne niedorzeczność i na nieuctwo kulturowi obliczony artykuł krakowski „K. K.” dowodzący, że „etatyzm” — ten właśnie przez sanację spłodzony potwór — „nieodrodzone dziecinie marksizmu” (!) absurdalność kurierkowskich „mądrości” zwalnia od wszelkiej z nim polemiki).

Nasz rodzimy „etatyzm” — na co nieraz wskazywaaliśmy — działalność swą przejawia w dwóch głównych kierunkach: w porzuceniu własnych „przedsiębiorstw” i „podmiotów” — „etatyzm” — ten właśnie przez sanację spłodzony potwór — „nieodrodzone dziecinie marksizmu” (!) absurdalność kurierkowskich „mądrości” zwalnia od wszelkiej z nim polemiki).

Dzięki tej „radosnej twórczości” namnożyło się u nas niezliczone mnóstwo przeróżnych „przedsiębiorstw”, „państwowych” i „podmiotów” — „etatyzm” — ten właśnie przez sanację spłodzony potwór — „nieodrodzone dziecinie marksizmu” (!) absurdalność kurierkowskich „mądrości” zwalnia od wszelkiej z nim polemiki).

Najcięższym jest to, że rozmaite „przedsiębiorstwa” korzystające z funduszy publicznych żyją sobie i egzystują przeważnie „z kłaków”, tak, że opinia publiczna nie ma właści-

wych rozmiarów całej owej „gospodarki państwowej”.

Licząc wszystkich przedsiębiorstw całkowicie państwowych i takich, w których państwo pieniężnie jest zaangażowane, sanacyjna prasa czerwona podaje... na 1900, wyraźnie, tysiąc dziesięćset (!!).

O ile cyfra powyższa odpowiada rzeczywistości, trudno nam ośmielić. Wywodzi jednak podkreślić fakt niezwykle wymowny, że kraj placący podatki —

— ba nawet konkretnie ciało ustawodawcze, którym przedkładane jest budżety państwowe! — poporstu nie ma pojęcia ile właściwie jest tych przedsiębiorstw, które np. podatki nie płaci, posiadają „obce posady” i, potrzebując kredytów państwowych, jakkolwiek albo nie, że nie ogłaszają bilansów wogóle albo jeżeli je sporządzają to — powiedzmy ogólnie — całkiem nieprawdopodobnie... za co każda instytucja prywatna byłaby — i słusznie — pociągnięta do odpowiedzialności...

O tajemniczości, jaka otaczała nas roszczenia „etatyzmu” — organ gospodarczy „Codz. Gazeta Handlowa” — wcale nie o pozycyja — w numerze z dn. 8 b. m. podkreślił, że Komisja do badania etatyzmu stoi

przed „niesłuchaniem trudnym” zadaniem zebrania odpowiedniego materiału, pisze dalej tak:

„Tymczasem, jak wykazuje publicystyka opierająca się na danych Najwyższej Izby Kontroli Państwa, w pewnych dziedzinach nie tylko że nie mamy do kładnych informacji o działalności poszczególnych jednostek go

spodarczych, ale nawet nie wiemy dokładnie, ile tych jednostek jest”.

Cypli inacej: — tworzy się przedsiębiorstwa z dykturkami, radami nadzorczymi i innymi stanowiskami, pakuje się w nie pieniądze państwowe a kraj — zmagając się z kryzysem i... sruba podatkową — nie zna nawet rzeczywistej liczby owych różnych gatunków „pomp” sących tych fundusze państwa, a na nie absolutnie niepotrzebnych nikomu, chyba tylko... kandydatom na różnorakie stanowiska i związane z nimi dochody.

Ciekawa też rzecz, w których to częściach budżetu państwowego — który przecież wien dawek zupełnie jasny obraz gospodarki finansowej państwa — wyzerzgnięto, są, dokładnie wszystkie bez wyjątku „przedsiębiorstwa” i zaangażowane w nie kapitały państwowe, daleki deficyt rozmaitych przedsię-

biorstw i sposobów ich pokrycia? Najwyższa Izba Kontroli Państwa w swych rocznych sprawozdaniach oświadcza i to dość jasprawo gospodarkę niektórych „przedsiębiorstw”: ich „bilanse”, ich „inwestycje”, ich rozdziałność, nie licząc się z groźnym publicznym ich niedołęstwem, itd.

Uważi i przestrogi N. i K. jakoś nie traflą do przekonania naszym „etatyzm”, skoro cały ten „bażant” tak kosztowny dla państwa, utrzymać się aż dotąd.

Do sprawy „przedsiębiorstw państwowych” jeszcze powróćmy. W tej chwili ucie nam o jej stronę polityczną mowić...

Na Morzu Śródziemnym Włochy zostały zupełnie izolowane

Podobnie jak Rząd francuski, słowacki, szczerliwie bezpośrednia niezainteresowany w sprawach śródziemnomorskich, w porozumieniu z Rządem rumuńskim, z względu na swe zobowiązania, z rządami, które brały udział w rozmowach londyńskich, zakomunikował również swą zgodę na osiągnięcie porozumienia. (PAT.)

Awantury prawicowych studentów w Hiszpanji

Rozruchy studentów wszystkich uniwersytetów hiszpańskich trwają. Związki studentów katolickich wezwał do strajku powszechnego, domagając się przywrócenia wykładow w języku hiszpańskim

Lawina zasypała 80 robotników

Z Tokio donoszą, że 80 robotników, zatrudnionych przy naprawianiu linii kolejowej Tsuura, Nigata, zostało zasypanych przez lawinę. Wszczęta natychmiast akcja ratunkowa nie dała dotychczas poważniejszych wyników. Z wana została komunikacja kolejowa po olbrzymim masie śniegu zdołano wydobyć jedynie czterech z

Chiny i Japonja Nowy krwawy zatarg

Z Tokio donoszą, że w tamtejszych kołach wywołano silne wzburzenie wiadomości o zamordowaniu w Swatuu w Chinach policjanta japońskiego, pełniącego służbę

przed gmachem konsulatu japońskiego. Morderstwo to, zdaniem japońskich kół, popełnione zostało prawdopodobnie przez członka organizacji antyjapońskiej. Sprawca morderstwa zbiegł. Do Swatuu wysłano kolumnę „Kubari”.

Jak podaje dziennik „Tokio Asahi Shimbun”, miejscowe władze chińskie odmówiły konsulowi japońskiemu swego poparcia w odnalezieniu mordercy. Krok ten komentowany jest w kołach japońskich jako zażalenie stosunków japońsko — chińskich. Konsul japoński w Swatuu złożył w związku z morderstwem ostry protest na ręce miejscowych władz chińskich.

W chwili obecnej w porcie Swatuu stoja już na kotwicy trzy japońskie krążowniki.

Według otrzymanych w Tientsin wiadomości, Rząd nankijski prosił formalnie Japonję i obiecał wypłatę odszkodowania za ogień w dniu 3 stycznia przez żołnierzy chińskich sklepiku japońskie w Taku. (PAT.)

Nie ma jeszcze pokoju

Delegat bolwijski odmówił w ostatniej chwili podpisanie układu o uregulowaniu zatargu o Gran Chaco. Delegacja bolwijska zażądała przeprowadzenia zmian w traktacie pokojowym. (ATE.)

Przesilenie we Francji

Prasa paryska omawia kryzys ministerialny, nie oczekując wyjaśnienia, jakieś przedmiotem. Zdaniem większości dzienników przyszedł Rząd będzie posiadał charakter przejściowy.

Według „Le Petit Parisien” w kołach politycznych rozprzeczano możliwość utworzenia Rządu radykalnego. Gdyby zamiar ten, spotkał się z dużymi trudnościami, przystąpił Lebrun powierzyłby prawo podłożenia misji utworzenia nowego gabinetu jednemu z polityków lewicowych, nienależącemu do stronnictwa radykalnego. Gabinet ten miałby na celu przede wszystkim przeprowadzenie wyborów.

„Echo de Paris” jest zdania, że jedynym możliwym następcą Lavała może być tylko san Laval. „Petit Journal” uważa, że należy poszukiwać rozwiązania pośredniego i umiarkowanego, które będzie odpowiadało przeciwnym charakterowi przyszłego Rządu.

„Le Populaire” wyraża zadowolenie z ustąpienia Lavała i obiecuje poparcie wszelkiemu Rządowi radykalnemu jednemu i oparte-

Sojusz japońsko-niemiecki

Komentując oświadczenie min. Hiroty „komunistyczny tłumacz” dopatruje się w ustępie, mówiącym o prowadzeniu przez Rząd japoński rokowań z jednym z państw, oficjalnego potwierdzenia istnienia antysowieckiego sojuszu wojskowego niemiecko-japońskiego, który jakoby został podpisany w Tokio dnia 4 stycznia. (PAT.)

mu na koncentracji, który zapewnił władzę republikańską i pokój.

Henriet, który był przyjęty w tym rano przez prezydenta Lebruna, nie podał się proponowanej mu misji utworzenia nowego Rządu.

Po odmowie utworzenia gabinetu przez Henriota, prezydent

Lebrun przyjął na audiencję Delboisa, kierownika grupy parlamentarnej w Izbie Deputowanych.

Ivon Delbois nie przyjął również misji tworzenia gabinetu.

Front w Abisynji Sytuacja na Południu

Powódz depesz z komunikatów włoskich o rzekomo wielkim zwycięstwie wojsk gen. Graziani na Południu zapale zaniepokojenie obu sytuacji na froncie.

Nie od rzeczy więc będzie oświadczyć, jakie jest naprawdę położenie wojsk abisyńskich po walce z gen. Grazianinem pod Dolo.

Ołdż przed 3-ma miesiącami, gdy rozpętały się walki na froncie południowym, gen. Graziani skierował swą siłę swoje sily w kierunku Harraru. Należy pamiętać, że Harrar jest najczulszym punktem frontu południowego i zdobycia tego ośrodka przesądziła zarówno losy całego frontu, jak i losy jednej linii kolejowej, łączącej Addis Abebę ze światem.

Gen. Graziani, że abisyński sztab generalny od samego początku dążył do zahamowania pochodu wojsk włoskich na Harrar. W tym celu Rząd Nassa, głównodowodzący frontu południowego, polecił Radowi Desai przeprowadzenie działań dywersyjnych, celem zmuszenia gen. Grazianiego do odwrotu.

Cel ten został w stu procentach

osiągnięty. Gen. Graziani, po bezskutecznych próbach likwidacji dywersji na tyłach swej armji, musiał zaniechać ofensywy na Harrar i przenieść całą swą armję na zgóry wyznaczony przez Abisyńczyków punkt. Wszystko było w porządku, gdyby nie atak straży przedniej wojsk Rasa Desai na główne sily gen. Grazianiego. Atak ten był zgóry skazany na niepowodzenie, chociażby z tego względu, że cały oddział abisyński składał się z kilku tysięcy ludzi.

Oczywiście, gen. Graziani rozporządający artylerją, samolotami, czołgami i t. d., rozbił wojska abisyńskie, po krwawej 3-dniowej walce, i zmusił je do odwrotu.

Czy zwycięstwo to ma naprawdę decydujące znaczenie? Oczywiście, że nie. Armia Rasy Desai nie została rozbita, ale nawet rozbić nie udało się armji Rasy Desai, która nie miała rozstrzygającego znaczenia, gdyż jest to armja niewielka. Żołnierze 150 czy 200 km. terenu przez Winchów jest również bez znaczenia, gdyż te wysunięte posterunki będą musiały i

tak wycofać się wkrótce do swych bazy operacyjnej.

Dla Abisyńczyków w każdym razie najważniejszy jest fakt, że Włosi zaniechali marszu na Harrar, a bez zdobycia tego punktu nie ma mowy o przełamaniu „oporu” Abisyńczyków na Południu.

